

Mevsimlerin Hatırlattıkları

– AhmetZeytinci · 17 Ağustos 2018

Yavaş yavaş sonbaharın burukluğu ve ağırlığı oturmaya başladı yüreklerimize ve beyinlerimize. Her mevsimin kendine göre bir özelliği ve güzelliği var ise de, sonbahar da tabiatın nazlı nazlı ağırlıklarını bırakır olması, havaların daha ılıman bir vaziyette seyir alması ister istemez bizlere hüznü veriyor. Zaman kulvarında nasıl koşarsak koşalım ipi na zaman göğüsleyeceğiz belli değil? Tarihi de gizli. Gizli olması bir yerde yaşama sevincimizi de eksiltmiyor...

Beş on yıl öncesinde sevdiğime, büyüklerime bakıyorum hep de sonbaharda ve kışın dünyalarını değiştirmişler. Boşuna yaprak dökümü denmiyor demek ki bu sonbahara. Sonbahar ve kış ölümü, ilkbahar ve yaz ise canlılığı hayatı anımsatıyor biz insanlara.

Cemreler sırası ile düştükten sonra tabiat ana ister istemez ilahi emirlerin doğrultusunda canlılık ve hayat buluyor. Doğarken ağlıyor insan, ciğerlerine oksijeni çektiği zaman; sadece oksijen değil tabi ki onu ağlatan. Dünyanın alçaklıkları ile zalimlikleri ile çıkarıcıları ile dışı dış göze göz mücadele edeceğine mi hesap ediyor belki de... Yoksullukları, fakirlikleri, açlıkları, atom bombasını, kimyasal silahları, dikta rejimlerini bir bir gözünün önünden geçiriyor Yüce Yaradan. "Baştan söyleseydi ya Rabb'im dünyada bunların olduğunu hiç gelmek istemezdim ey insanoğlu oralardan buralara"

Baharın ruhumuza verdiği tazeliği ve canlılığı herhalde şimdiye kadar hiç bir mevsim vermemiştir, bundan sonrada kolay kolay veremez. Çoğu zaman isim olarak da çocuklara bahar adını verirler. Eskilerden çok sevdiğim bir şarkıdır "Baharı bekleyen kumrular gibi sen de beni bekle, sakın unutma" diye devam eder gider. Delikanlı çağlarımda bir ilkbahar günü sevmiştim, ilkbahar günü yüreğime düşmüştü ateşler. Sonradan öğrendim ki o da beni sevmiş. Kader yollarımızı ayrı çizmiş elden bir şey gelmiyor. Bazen fazla açıldın mı boğulursun, bazen de benim gibi açılmadan boğulursun. Gözyaşlarımı saklıyorum otuz yıl önceki mendillerde. Yüreğimi sergilediğim zaman, o sergide onlarda olur belki yıllar ve yıllar sonra...

Kışın kasvetli ve uzun geceleri aheste aheste kapımızı çalmaya başlamak üzere. Eskiden sobalı evlerde kestane pişirirlerdi, şimdilerde sobalı ev de pek kalmadı, nerede ise yok denecek kadar azaldı. Soba deyip de geçmeyin, çoğunlukla bir yerde kurulduğu için, aile bireylerini bir arada tutar, samimi bir ortama olanak sağlar. Şimdiki kaloriferli evlerde herkes kendi derdinde, kendi odasında, müthiş iletişim kopukluğu olan bir ortam. Arada su içmeye, tualete odalarından çıkarsa vatandaşlar, bilgisayar ya da televizyon başından kalkıp, salonda karşılaşır merhabalaşıyorlar aile bireyleri, bütün olay bu dostlar. "Buyurun bizim dizimize de bekleriz, benim dizim daha güzel filan muhabbetleri."

Çoğu zaman sonbaharda çekilmiş sanat eseri fotoğraflara baktığınız zaman en çok gördüğünüz varlık,

yere dūřmūř sararmış yapraklardır. Alabildiđine lm ve zamanımızın kısıtlı olduğunu, bizim de bir gün hayat dalından kopup ahret yurduna dşeceğimizi hatırlatır. İşte böyle dostlar mevsimler ile iyi geinmeli, o soğukmuş, bu sıcakmuş diye sevmemek olmaz. Her řey zıttı ile var olmuştur. Düřünsenize sürekli aynı mevsimde yaşıyor olsaydık hayat ne kadar monoton olurdu değil mi? Hepinize en derin sevgi ve saygılar yine...